

Forslag

til

Fællesmærkelov.

Fremsat den 15. januar 1959 af *handelsministeren*.

§ 1. Foreninger af erhvervsdrivende kan i overensstemmelse med varemærkelovens §§ 1-3 ved registrering eller brug erhverve eneret for deres medlemmer til at benytte særlige kendetegn for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, som medlemmerne tilbyder i deres virksomhed.

Offentlige myndigheder samt sådanne stiftelser og andre juridiske personer, organisationer eller sammenslutninger, som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller arbejds- og tjenesteydelser, kan på tilsvarende måde erhverve eneret til særlige kendetegn til benyttelse for de varer eller arbejds- og tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat.

Kendetegn, som omfattes af denne lov, kaldes fællesmærker.

§ 2. Hvis ikke andet følger af bestemmelserne nedenfor, gælder for fællesmærker de i varemærkeloven indeholdte regler, for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse.

§ 3. Anmeldelse af et fællesmærke til registrering indgives skriftligt til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet. Anmeldelsen skal foruden de i varemærkelovens § 17 nævnte oplysninger indeholde angivelse af de for mærkets benyttelse fastsatte bestemmelser.

Godkendes anmeldelsen, indføres disse bestemmelser i registeret. Senere ændringer i bestemmelserne skal af mærkets indehaver inden 3 måneder anmeldes til direktoratet for patent- og varemærkevæsenet til indførelse i registeret.

§ 4. Overdragelse af et registreret fællesmærke kan kun registreres, såfremt mærket ikke skønnes egnet til i den nye indehavers hånd at vildlede offentligheden.

§ 5. Registreringen af et fællesmærke kan ophæves ved dom, såfremt forhold svarende til de i varemærkelovens § 25 og § 36 angivne måtte indtræde, eller såfremt ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse ikke behørigt anmeldes til registeret.

Sag kan anlægges af direktøren for patent- og varemærkevæsenet samt af enhver, der har retlig interesse deri.

§ 6. Ved dom kan registreringen af et fællesmærke ophæves og benyttelse af et fællesmærke forbydes, såfremt benyttelsen af mærket medfører urimelig indskrænkning i den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse.

Sag kan anlægges af direktøren for patent- og varemærkevæsenet, af monopoltilsynet, samt af Danske husmødres forbrugerråd.

§ 7. I sager om indgreb i retten til fællesmærker skal kun mærkets indehaver anses som søgsmålsberettiget. Krav om erstatning kan nedlægges ikke blot for den skade, som måtte være påført mærkeindehaveren, men også for den skade, der måtte være tilføjet de til mærkets benyttelse berettigede.

§ 8. Fællesmærker registreres i fællesmærkeregisteret, der føres som en særlig afdeling af varemærkeregisteret.

Handelsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om indgivelse og behandling af anmeldelser til fællesmærkeregisteret, om

registerets indretning og førelse, om registreringernes bekendtgørelse samt om afgifter for anmeldelser, ekspeditioner, udskrifter m. v.

§ 9. Bestemmelserne i denne lov træder i stedet for lov nr. 102 af 7. april 1936 om fællesmærker. De i henhold til nævnte lov af 1936 registrerede fællesmærker forbliver i registeret, uanset om de ikke opfylder betingelserne i nærværende lov for at kunne registreres som nye mærker.

På fællesmærker, der er registreret i medfør af ovennævnte lov nr. 102 af 7. april 1936, finder den i varemærkelovens § 16

omhandlede registrering i vareklasser først anvendelse ved registreringens fornyelse.

§ 10. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1960.

De ved lovens ikrafttræden foreliggende uafgjorte anmeldelser behandles efter den hidtidige lovgivnings bestemmelser, medmindre anmelderen ønsker anmeldelsen overført til behandling efter nærværende lov.

For Grønlands vedkommende fastsættes tidspunktet for lovens ikrafttræden ved kgl. anordning, hvorved tillige kan fastsættes sådanne afvigelser fra lovens bestemmelser, som forholdene måtte tilsige.

Bemærkninger til lovforslaget.

I 1913 fik Danmark sin første lov om beskyttelse for fællesmærker, lov nr. 129 af 29. april 1913. Som det fremgår af bemærkningerne til det pågældende lovforslag, se Rigsdagstidende 1912-13, tillæg A, sp. 3985 ff., var begrundelsen for loven ønsket om at kunne tiltræde den ændring af artikel 7 i Pariserkonventionen af 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret, som var blevet vedtaget på en international konference i Washington i 1911. Gennem tilslutning til denne vedtagelse kunne der sikres international beskyttelse bl. a. for det danske lurmærke. Loven knyttede sig i øvrigt nært til den dagældende varemærkelov.

Loven af 1913 afløstes af lov nr. 102 af 7. april 1936 om fællesmærker, hvorved lovgivningen på dette område bragtes i overensstemmelse med den samtidigt vedtagne nye lov om varemærker, lov nr. 101 af 7. april 1936, se Rigsdagstidende 1935-36, tillæg A, sp. 3641 ff.

I henhold til den gældende lovgivning er der for tiden registreret 203 fællesmærker, heraf 82 for offentlige myndigheder.

Det hermed forelagte forslag til en ny fællesmærkelov er ligeledes nøje knyttet til det folketinget forelagte forslag til varemærkelov og hviler ligesom dette forslag på drøftelser inden for de nordiske varemærkekommissioner.

Lovforslaget har været forelagt for monopoltilsynet og følgende erhvervsorganisationer:

Grosserer-Societetets Komité,
 Provinshandelskammeret,
 Butikshandelens Fællesråd,
 Håndværksrådet,

Industrirådet,
 Landbrugsrådet,
 De samvirkende danske Husmandsforeninger,
 Arbejderbevægelsens Erhvervsråd,
 Dansk Forening for industriel Retsbeskyttelse,
 De danske Patentagenters Forening,
 Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening af 1953 samt
 Dansk Salgs- og Reklameforbund.

De modtagne udtalelser er optrykt som bilag I—9 til lovforslaget.

Til lovforslagets enkelte bestemmelser skal følgende bemærkninger gøres:

Til § 1.

Berettigede til at få registreret fællesmærker er efter loven af 1936 dels her hjemmehørende foreninger, der har til formål at varetage erhvervsmæssige fællesinteresser for deres medlemmer, dels offentlige myndigheder, der varetager erhvervsmæssige fællesinteresser for grupper af statsborgere.

Efter forslaget skal adgang til registrering af fællesmærker tilkomme dels foreninger af erhvervsdrivende, dels offentlige myndigheder samt sådanne stiftelser og andre juridiske personer, organisationer eller sammenslutninger, som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller arbejds- og tjenesteydelser.

Udtrykket „erhvervsdrivende“ dækker også de immaterielle erhverv, se herved forslaget til varemærkelov, § 1, og den til folketingets medlemmer omdelte betænkning vedrørende en ny dansk lov

om varemærker, side 93, sp. 1 fornedet til side 94, sp. 1.

Medens efter gældende lov udenlandske foreninger kun under forudsætning af gensidighed kunne få fællesmærker registreret her, se § 7 i loven af 1936, står ifølge forslaget adgangen til registrering af fællesmærker åben også for i udlandet hjemmehørende foreninger uden hensyn til, om gensidighed foreligger. Forslaget er hermed i overensstemmelse med såvel forslaget til varemærkelov som med den gældende patentlovgivning, i hvilken der ikke tages hensyn til, hvor ansøgeren er hjemmehørende.

Den i paragraffens 2. stk. angivne udvidelse af kredsen af dem, der kan få fællesmærker registreret, muliggør registrering af f. eks. Standardiseringsrådets mærke og Varedeklarationsnævnets mærke. Bestemmelsen i paragraffens 2. stk. gælder også udenlandske retssubjekter.

I overensstemmelse med bestemmelserne i §§ 1-3 i forslaget til varemærkelov vil beskyttelse for et fællesmærke kunne erhverves ved registrering eller ved brug.

Medens fællesmærker efter hidtil gældende ret kun har skullet tjene til i den almindelige omsætning at adskille medlemmernes varer fra andres varer eller til kontrol, får loven efter forslaget et videre område, idet mærkerne også kan anvendes for arbejds- og tjenesteydelser. Dette er en følge af, at forslaget som foran anført også omfatter de immaterielle erhverv.

Til § 2.

Bestemmelsen korresponderer med § 43 i forslaget til varemærkelov. Efter nærværende paragraf gælder for fællesmærker de i varemærkeloven indeholdte bestemmelser for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse, alt medmindre andet følger af selve fællesmærkeloven. Fællesmærkerne skal således i princippet behandles på samme måde som varemærker. Dette gælder f. eks. med hensyn til enerettens indhold, kollisioner, registreringshindringer, fornyelser o. s. v. Nærmere regler herom forudsættes udfærdiget i medfør af lovens § 7.

Til § 3.

Det er af væsentlig betydning såvel for myndighederne som for almenheden, at registerets oplysninger om de for benyttelsen af et registreret fællesmærke fastsatte bestemmelser altid holdes à jour. Det foreskrives derfor, at ændringer i tidligere anmeldte bestemmelser skal anmeldes inden 3 måneder efter deres vedtagelse. Sker dette ikke, kan efter bestemmelsen i forslagets § 5 registre-

ringen ophæves ved dom under en af direktøren for patent- og varemærkevæsenet mod mærkeindehaveren anlagt sag.

Til § 4.

Efter den gældende lovs § 3 kan retten til et for en forening registreret fællesmærke ikke som sådant overdrages, medmindre det sker til en offentlig myndighed eller til en anden forening, og den forening, som var mærkets oprindelige indehaver, samtidig ophører at bestå. Det bestemmes endvidere i lovens § 4, at et for en forening registreret fællesmærke, hvis registrering er bortfaldet, ikke påny kan registreres for andre end den oprindelige indehaver, medmindre det sker for en offentlig myndighed eller for en anden forening, og den forening, som var mærkets oprindelige indehaver, er ophørt at bestå.

Reglen i den gældende lovs § 3 findes imidlertid for streng, og under hensyn til de foreslåede regler i § 14 i forslag til varemærkelov, hvorefter et mærke ikke må registreres, når det findes egnet til at vildlede, er det anset som overflødigt at bibeholde forskriften i den gældende lovs § 4.

Fællesmærker kan herefter i princippet overdrages, men registrering af en overdragelse kan dog nægtes, hvis mærket skønnes egnet til i den nye indehavers hånd at virke vildledende for offentligheden. I givet fald vil registreringen kunne ophæves ved dom efter reglerne i forslagets § 5, jfr. varemærkelovforslagets §§ 25 og 36 om mærker, der er blevet vildledende.

Til § 5.

Efter gældende lov kan registreringen af et fællesmærke under visse omstændigheder hæves ved administrativ beslutning, se loven af 1936, § 5. Efter forslaget kan ophævelse af registrering og forbud mod benyttelse af et fællesmærke — registreret eller ikke registreret — kun ske ved dom, jfr. herved forslaget til varemærkelov, § 25.

Bestemmelsen i paragraffens 1. stk. er allerede omtalt ovenfor under § 3 og § 4.

Til § 6.

Ved nogle undersøgelser, som monopoltilsynet har foretaget af visse branchers forhold, er monopoltilsynet blevet opmærksom på, at fællesmærkeordninger i visse tilfælde kan medføre uheldige virkninger. Da eneretten til sådanne fællesmærker tilkommer medlemmerne af de organisationer, der har ladet mærkerne registrere, kan disse fællesmærkeordninger i praksis medføre en konkurrencebegrænsning af tilsvarende art som en eksklusivaftale, idet de uden for organisationerne stående erhvervsdrivende

afskæres fra at deltage i omsætningen af de med fællesmærkerne forsynede varer. Dette forhold kan efter omstændighederne medføre sådanne skadelige virkninger, som omhandles i monopollovens § 11, uden at det er muligt at imødegå dem ved hjælp af monopollovens regler, fordi eksklusivtilstanden beror på den retsbeskyttelse, der tilkommer registrerede fællesmærker.

Da regeringen er enig med monopoltilsynet i, at der bør være mulighed for at kunne imødegå forhold af denne art, hvis de må erkendes at føre til urimelige tilstande inden for en branche som helhed, foreslås det, at der i fællesmærkeloven indsættes en bestemmelse gående ud på, at ved dom registreringen af et fællesmærke kan ophæves, og benyttelsen af et fællesmærke — registreret eller ikke registreret — forbydes, såfremt benyttelsen af mærket medfører urimelig indskrænkning af den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse.

I paragraffens andet stykke er det bestemt, at sag kan rejses af direktøren for patent- og varemærkevæsenet, af monopoltilsynet samt af Danske husmødres forbrugerråd. Under hensyn til forbrugernes betydelige interesse i den friest mulige konkurrence er det således fundet ønskeligt, at foruden monopoltilsynet også forbrugerrådet får adgang til at anlægge sag. Det bemærkes, at en beslutning af monopoltilsynet om at rejse en sag

efter nærværende paragraf ikke kan antages at kunne påankes efter reglerne i monopollovens § 18.

Til § 7.

Sager om indgreb i retten til fællesmærker bør kun kunne rejses af mærkets indehaver. Indgreb i retten til et fællesmærke kan medføre såvel straf (bødestraf) som pligt til at betale erstatning for forvoldt skade, se forslagets § 2 sammenholdt med forslaget til varemærkelov, §§ 37 ff. Det har dog været nødvendigt her udtrykkelig at sige, at der kan blive tale om erstatning ikke alene til indehaveren af fællesmærket, men også til de til fællesmærkets benyttelse berettigede.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til § 8 i loven af 1936.

Til § 9.

Bestemmelsen i paragraffens 1. stk., 2. pkt., indebærer, at allerede registrerede fællesmærker ikke skal „omregistreres“, men kan blive stående i registeret inden for deres løbetid. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at disse ældre mærker skulle være undtaget fra bestemmelserne i forslagets §§ 5 og 6.

Til § 10.

Bestemmelserne svarer til § 48 i forslaget til varemærkelov.

MONOPOLTILSYNET

Bilag 1.

København, den 19. november 1958

Handelsministeriet.

Ved skrivelse af 8. f. m. — j.nr. 264 X 58 — har handelsministeriet til monopoltilsynets udtalelse fremsendt udkast til en ny fællesmærkelov, i hvis § 6 der er indeholdt en bestemmelse, som giver bl. a. monopoltilsynet adgang til at anlægge sag ved domstolene til opnåelse af dom for, at registrering af et fællesmærke vil være at ophæve, og benyttelsen af et fællesmærke forbydes, når benyttelsen af mærket medfører eller må antages at ville medføre urimelig indskrænkning i den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse.

I denne anledning skal man, efter at udkastet har været drøftet i monopolrådet, meddele, at man ikke har bemærkninger til det fremsatte forslag, som man kan tilslutte sig.

Det bemærkes, at Gade, Klæbel, Persson og Saugman ikke har kunnet tilslutte sig en bestemmelse som den i udkastets § 6 omhandlede, men har henholdt sig til den udtalelse, som Butikshandelens Fællesråd, Industrirådet, Håndværksrådet, Grosserer-Societetets Komite og Provinshandelskammeret har fremsat i skrivelse af 12. d. m. til handelsministeriet.

E. Seligmann.

Frederik Jensen.

København, den 12. november 1958

Bilag 2.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Handelsministeriet har i skrivelse af 8. oktober 1958 anmodet om en udtalelse vedrørende et af ministeriet udarbejdet forslag til en ny fællesmærkelov.

I denne anledning tillader undertegnede erhvervsorganisationer sig at udtale, at man intet har at indvende imod forslaget bortset fra bestemmelsen i § 6, som man opfordrer ministeriet til at udelade i det endelige lovforslag af følgende grunde:

Det er varemærke- og fællesmærkelovgivningens formål at skabe mulighed for erhvervsdrivende, herunder foreninger af erhvervsdrivende, til at opnå beskyttelse for særlige kendetegn (mærker etc.), under hvilke de erhvervsdrivende vil indarbejde deres varer og ydelser. Det ligger yderligere i selve lovgivningens formål og tendens, at der igennem registrering og indarbejdelse af særlige kendetegn forudsættes skabt en eksklusivitet. Muligheden for at skabe en sådan beskyttelse og eksklusivitet er baggrunden for, at erhvervsdrivende ofte anvender meget betydelige beløb på indarbejdelse af varemærker og fællesmærker.

Det må derfor forekomme uforeneligt med grundformålet og tendensen i varemærke- og fællesmærkeordningen at gennemføre en regel, der betyder, at erhvervsdrivende — efter måske i en årrække at have indarbejdet et kendetegn ved en betydelig økonomisk indsats — kan risikere, at dette mærke inddrages og forbydes med henvisning til, at det har skabt en eksklusiv tilstand, som det ved ethvert mærke netop er formålet at etablere.

Under alle omstændigheder bør der efter vor opfattelse foreligge meget tungtvejende grunde for en bestemmelse om „konfiskation“ af indarbejdede fællesmærker, og sådanne grunde ses ikke at foreligge. Indledningsvis bemærkes, at man ved monopollovens vedtagelse fra administrationens og

lovgivningsmagtens side var klar over, at registrering og lovlig benyttelse af varemærker og fællesmærker skaber eksklusivitet. Der foreligger derfor ikke, hvad man i traditionel forstand vil kunne kalde et „hul i loven“. Tværtimod vil det være stridende imod forudsætningerne for monopolloven, såfremt der nu gives adgang til indgreb i fundamentale ejendomsrettigheder.

Monopolloven bygger på det princip ikke at etablere forbud, men at forhindre misbrug gennem væsentlige konkurrencebegrænsninger. I så henseende hjemler loven vidtgående beføjelser for monopoltilsynet, jfr. lovens §§ 11 og 12. Over for indehavere af fællesmærker (og virksomheder der benytter disse) vil monopoltilsynet således kunne skride ind, såfremt der foreligger urimelige priser eller forretningsbetingelser, aftaler kan kræves ændret eller ophævet, og man vil også være berettiget til at anfægte foreningers optagelsesbestemmelser og vilkår for medlemsskab. Hertil kommer, at en erhvervsdrivende ifølge fast domstolspraksis kan gennemtvinge optagelse i en forening eller sammenslutning, som han sagligt tilhører, og som det er af erhvervs-mæssig betydning for ham at være medlem af. Endelig vil der i medfør af konkurrence-loven kunne gribes ind over for konkurrence-midler, herunder reklamering etc., som er illoyale eller i strid med redelig forretnings-skik.

Der er således ved lovgivningen og domstolspraksis skabt kauteler imod, at indehavere af varemærker eller fællesmærker misbruger den ved mærket retmæssigt etablerede eksklusive tilstand.

Det vil formentlig over for det anførte blive gjort gældende, at betingelsen for, at en erhvervsdrivende kan få mulighed for anvendelsen af et fællesmærke, vil være, at den erhvervsdrivende tilslutter sig den

pågældende forening eller organisation, og at der eventuelt vil være erhvervsdrivende, som af forskellige grunde ikke ønsker dette, eller som ikke opfylder betingelserne for medlemsskab. Over for en sådan eventuel argumentation skal vi anføre, at såfremt en erhvervsdrivende ønsker at holde sig uden for en forening og derfor ikke kan opnå de af medlemskabet følgende fordele, må dette selvsagt stå den erhvervsdrivende frit for — den erhvervsdrivende må selv afveje fordele og ulemper herved — men vi vil ikke kunne være enige i, at konsekvensen heraf skulle kunne blive, at den pågældende sammenslutning (og dens medlemmer) tvinges til at ophøre med at bruge et lovligt registreret og benyttet mærke. Hvad angår optagelsesbetingelser vil domstole og monopoltilsyn som allerede nævnt kunne skride ind, såfremt betingelserne er urimelige.

Det er vore organisationer bekendt, at monopoltilsynet har haft opmærksomheden rettet imod fire fællesmærker. Det drejer sig om Sadelmager- og Tapetsererlaugets laugsplombe, som monopoltilsynet ikke mener medfører nogen væsentlig konkurrencebegrænsning. Dernæst Centralforeningen for Danmarks Isenkræmmeres pilmærke, der kun omfatter relativt få varer, som ikke er dominerende på markedet. Endvidere Danmarks Guldmedeforenings fællesmærker: „Fakkelmærket“, „Bispestaven“ og „Lynet“, der hidtil ikke har medført nogen urimelig konkurrencebegrænsning, og som i øvrigt af monopoltilsynet anses for en udmærket ordning set fra et kvalitetsmærkningssynspunkt. Det eneste fællesmærke, man har rettet indvending imod, er Dansk Urmager og Optiker Centralforening og Uhrmagerlauget i Kjøbenhavn's fællesmærke „Tempus“-plomben. Om dette fællesmærke skal vi anføre, at det anvendes af ca. 1200 erhvervsdrivende, og at kun ca. 50 erhvervsdrivende yderligere kan

komme i betragtning. En del af disse 50 erhvervsdrivende vil kunne optages i organisationerne, og de afgør således selv, om de vil kunne gøre brug af fællesmærket. De resterende erhvervsdrivende opfylder ikke de saglige og rimelige krav, som stilles til optagelse i organisationerne. Skulle nogen af de udelukkede mene, at de stillede optagelsesbetingelser er urimelige, har han som nævnt adgang til at få spørgsmålet prøvet ved domstolene.

Forholdet er således i realiteten, at brugen af et enkelt fællesmærke, som nogle få erhvervsdrivende inden for branchen enten ikke ønsker at benytte eller ikke sagligt opfylder betingelserne for at kunne benytte, motiverer ønsket om en lovgivningsforanstaltning af ganske ekstraordinær karakter. Vi må være af den opfattelse, at et så spinkelt grundlag må afvises som basis for en lovgivningsforanstaltning.

Vi skal yderligere bemærke, at gennemførelse af forslagets § 6 vil indebære et brud med det fællesnordiske varemærkelovgivningsarbejde og endvidere synes uforenelig med Pariserkonventionens artikel 7 b. Bestemmelsen i forslagets § 6 vil derfor også kunne aflede repressalier i udlandet over for danske fællesmærker, som vore eksportvirksomheder og -sammenslutninger i stigende grad vil have interesse i at kunne anvende under effektiv beskyttelse i de respektive eksportlande.

Vi finder endelig anledning til at henlede opmærksomheden på spørgsmålet om, hvorvidt det over for bestående fællesmærker vil være foreneligt med grundlovens ekspropriationsbestemmelser at gennemføre ophævelse af et fællesmærke og forbud mod dets benyttelse. Fællesmærker er almindelig ejendomsret undergivet, ligesom der til mærkerne er knyttet betydelige økonomiske interesser, som der ikke ifølge forslaget skulle gives erstatning for.

Butikshandelens Fællesråd

Max Lindskov.

Håndværksrådet

Poul Persson.

Grosserer-Societetets Komite

Henry L. W. Jensen.

Industrirådet

Aage L. Rytter.

Provinshandelskammeret

S. Warrer.

LANDBRUGSRAADET

Bilag 3.

København, den 30. oktober 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

I besvarelse af handelsministeriets brev af 8. oktober 1958 vedrørende udkast til forslag til fællesmærkelov dateret 8. 10. 1958 meddeles det, at Landbrugsraadet ingen bemærkninger har til det fremsendte udkast.

På Landbrugsraadets vegne

e. b.

N. Kjærgaard.

P. Lønborg Frederiksen.

Bilag til f. t. fællesmærkelov.

DE SAMVIRKENDE DANSKE HUSMANDSFORENINGER

Bilag 4.

*København, den 23. oktober 1958**Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.*

Handelsministeriet har med skrivelse af 8. oktober d. å., Journal nr. 264 A-58, fremsendt udkast til en ny fællesmærkelov, idet ministeriet samtidig har anmodet samvirksomheden om en udtalelse.

I den anledning skal det meddeles, at udkastet ikke giver samvirksomheden anledning til bemærkninger.

På foreningernes vegne

Kaare Milthers.

ARBEJDERBEVÆGELSENS ERHVERVSRÅD

Bilag 5.

*København, den 16. oktober 1958**Handelsministeriet, Slotholmsgade 10, K.**Vedr. journal nr. 264 A-58.*

Ved skrivelse af 8. oktober 1958 har ministeriet udbedt sig erhvervsrådets bemærkninger angående udkast til en ny fællesmærkelov.

I den anledning skal erhvervsrådet meddele, at man ingen bemærkninger har at fremsætte til lovudkastet.

P. R. V.

B. Quist.

DANSK FORENING FOR INDUSTRIEL RETSBESYTTELSE

Bilag 6.

København, den 29. oktober 1958

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Ad journal nr. 264 A-58.

I fortsættelse af foreningens skrivelse¹⁾ af 25. september d. å. skal man herved meddele, at foreningen nu har haft lejlighed til på et medlemsmøde at drøfte de fra ministeriet modtagne forslag til en ny varemærkelov og en ny fællesmærkelov. Foreningens stilling til disse to lovforslag kan herefter sammenfattes som følger:

1. *Forslaget til varemærkeloven.*

²⁾.....

2. *Forslaget til fællesmærkeloven.*

Under forudsætning af at varemærkelovsforslaget ændres i overensstemmelse med det foran anførte, og forslaget til fællesmærkeloven tilpasses herefter, f. eks. således at udtrykket „retlig interesse“ udgår af fællesmærkelovens § 5 og 6, tiltræder foreningen dette forslag. Herfra gøres dog den undtagelse, at det henstilles at lade § 6 udgå, idet det må anses for betænkeligt og stridende mod almindelige varemærkeretlige synspunkter at indføre en sådan vidtgående adgang til at ophæve registreringen af et fællesmærke.

P. F. V.

K. Holm-Nielsen.

¹⁾ Optrykt som bilag 8 til forslag til varemærkelov.

²⁾ Nærværende skrivelse, der er modtaget efter fremsættelsen af forslag til varemærkelov, er i sin helhed tilstillet folketingets udvalg ang. forslag til varemærkelov.

DE DANSKE PATENTAGENTERS FORENING
(Patentagentforeningen)

København, den 31. oktober 1958

Bilag 7.

Til handelsministeriet.

Handelsministeriets journal 264 A-58.

De Danske Patentagenters Forening (Patentagentforeningen) takker for handelsministeriets henvendelse af 8. oktober 1958 om en udtalelse vedrørende det forslag til fællesmærkelov, som det er handelsministeriets tanke at fremsætte snarest i folketinget, således at forslaget kan behandles samtidig med forslaget til varemærkelov.

Foreningen tiltræder ganske, at forslaget til fællesmærkelov fremsættes snarest og søges hurtigt gennemført sammen med forslaget til varemærkelov, hvilket lovforslag Foreningen meget gerne ser gennemført og ikraftsat så hurtigt som muligt, jfr. Foreningens skrivelse til handelsministeriet af 26. september 1958.

Til forslaget om fællesmærkelov skal Foreningen knytte følgende bemærkninger.

Ad §§ 1 og 2: Det tiltrædes, at fællesmærkebegrebet udvides på samme måde som varemærkets begreb udvides ved forslaget til varemærkelov, samt at kredsen af de registreringsberettigede udvides.

Ligeledes tiltrædes, at der for fællesmærker så vidt muligt benyttes varemærkelovens regler, hvorved henvises til de ændringsforslag til varemærkeloven, som er fremsat i Foreningens skrivelse af 26. september 1958 til handelsministeriet.

Foreningen henviser herved specielt til siderne 12 og 14 i nævnte skrivelse om universalitetsprincippet, idet Foreningen frygter, at der ikke mindst for så vidt angår fællesmærker vil komme vanskeligheder af betænkelig art ved den i varemærkelovsforslaget foreslåede indskrænkning af den ret, der kan baseres på førsteb brug i udlandet. Foreningen skal derfor endnu engang indstille, at hidtidig retstilstand vedrørende dette spørgsmål opretholdes, såvel for så vidt angår varemærker som fællesmærker.

Ad § 3, stk. 2: Det er naturligvis principielt rigtigt, at senere ændringer i bestem-

melserne om fællesmærkers benyttelse må anmeldes til varemærkedirektoratet, selvom enhver interesseret formentlig kan skaffe sig bedre ajourført oplysning herom ved henvendelse til den pågældende fællesmærkeindehaver samt i visse tilfælde formentlig også til monopoltilsynet.

På den anden side må man formentlig se i øjnene, at reglen om, at senere ændringer skal anmeldes til varemærkedirektoratet inden 3 måneder, vil vise sig vanskelig at få praktiseret, ikke mindst for så vidt angår udenlandske fællesmærkeindehavere. Hidtidig praksis dokumenterer formentlig dette tilstrækkeligt, idet den tilsvarende regel i § 2, stk. 2 i den nugældende fællesmærkelov kun er efterkommet med ofte langvarige forsinkelser; ikke sjældent er forhold først berigtigede ved de 10-årige fornyelser.

Lovforslaget siger ikke noget om, fra hvilket tidspunkt 3-månedersfristen skal regnes (men det må vel være fra ændringsforslagets ikrafttræden). I praksis vil man forhåbentlig vise sig langmodig og modtage anmeldelserne, når de indkommer.

Man må nemlig sikkert affinde sig med, at det for mange organisationer af forskellige grunde vil være vanskeligt at huske eller at effektuere at få sådanne anmeldelser om ændringer behørigt anmeldt. Ændringerne er måske ganske bagatelagtige. Praksis er vistnok også lempelig: bestemmelsen i nugældende fællesmærkelov § 5 c er så vidt erindres aldrig bragt i anvendelse.

Det må naturligvis under nye, strengere regler først og fremmest undgås, at man nægter at tillægge for sent indkomne anmeldelser retsvirkning (således som det gælder om visse anmeldelser efter monopolloven), men i øvrigt må sanktionsreglen i § 5 benyttes med den yderste forsigtighed. Således som sanktionsreglen nu er affattet, synes

det, som om enhver (med retlig interesse) „kan“ forlange, at registreringen af et fællesmærke ophæves ved dom, såfremt en eller anden ændring i reglerne om fællesmærkets benyttelse ikke er blevet „behørigt“ anmeldt. En så vidtgående regel er formentlig urimelig, og ophævelse af et fællesmærkes registrering bør kun kunne kræves, hvis gentagne bevislige opfordringer til den pågældende fællesmærkeindehaver om at få berigtiget forholdet ikke efterkommes inden rimelig frist, der af hensyn til fællesmærkeindehaverens (organisationens) normale forretningsgang ikke må være for knapt udmålt.

Ad § 4. Det er ikke sædvanlig sprogbrug i varemærkelovgivningen at tale om, at en overdragelse „registreres“. Den sædvanlige sprogbrug er, at udtrykket „registrering“ kun benyttes om mærkets oprindelige, fuldstændige prøvelse og indførelse i registret. For de senere fornyelser af mærket eller for overdragelser, licensgivninger, pantsætninger, ændringer af mærket eller lignende plejer man ikke at tale om registrering, men om anmeldelse af forholdet til varemærkedirektoratet og om dettes „tilførsel“ til eller „indførelse“ eller „notering“ af forholdet i varemærkerregistret, jfr. fællesmærkelovforslagets § 3 sidste linje, der blot står 2 linjer ovenover det her påtalte udtryk „registre-res“ i fællesmærkelovforslagets § 4.

Det foreslås derfor — i overensstemmelse med forslaget til varemærkelov § 33, jfr. nugældende varemærkelovs § 8, stk. 3 — at ordet „registreres“ ændres til „tilføres fællesmærkerregistret“ eller „noteres i fællesmærkerregistret“.

Det er hensigtsmæssigt at vælge en differentieret sprogbrug, således at udtrykket „registrering“ fortsat forbeholdes den oprindelige indførelse i registret, *hvor alle registreringsbetingelser prøves*, medens senere tilførsler til registret alene betegnes som tilførsler, jfr. varemærkelovforslagets § 12, hvis sprogbrug er gennemført i lovforslaget, jfr. §§ 23, stk. 2; § 24, stk. 2; § 31, stk. 2; § 33, stk. 1; § 34, stk. 1; § 35. Denne sprogbrug er også fulgt i nugældende varemærkelov og i handelsministeriets bekendtgørelse af 4. marts 1953 om anmeldelse af varemærker m. v. Det er den samme sprogbrug, som nødvendiggør den nedenfor foreslåede ændring i fællesmærkelovforslaget § 9, stk. 2

(og tilsvarende ændring i varemærkelovforslaget § 47, stk. 2).

Ad § 6: Til § 6 i fællesmærkelovforslaget ønsker Foreningen at gøre opmærksom på følgende principielle betænkeligheder:

Reglerne i Pariserkonventionens artikler 7 og 7 bis må naturligvis respekteres (i hvert fald for så vidt angår udenlandske fællesmærkeindehavere, hvilket under kommende markedsforhold kan blive af større praktisk betydning end nu).

Efter artikel 7 bis, stk. 2, skal beskyttelse (kun) kunne nægtes, „hvis mærket strider mod det offentliges interesse“. I handelsministeriets bemærkninger til fællesmærkelovforslagets § 6 er imidlertid intet udtalt om, at de i § 6 omhandlede omstændigheder kun kan foreligge, når mærket (tillige) strider mod *det offentliges interesse*. Dette bør vel af hensyn til konventionstorpligtelserne siges udtrykkeligt, enten i selve loven eller i hvert fald i de endelige bemærkninger til lovforslaget eller på autoritativ måde i folketinget.

Det politisk betonedede spørgsmål, om en sådan lovbestemmelse som § 6 i fællesmærkelovforslaget bør indføres, skal Foreningen i øvrigt ikke tage stilling til.

Finder man en bestemmelse i smag med den foreslåede nødvendig, forekommer det, at den i § 6 foreslåede sanktion er alt for streng, idet der alene hjemles, at registreringen af fællesmærket kan *ophæves*, og der oven i købet tilføjes, at benyttelse af fællesmærket kan forbydes. Da enhver (med retlig interesse) skal være påtaleberettiget, synes det, at den foreslåede regel er unuanceret og i de fleste tilfælde for streng, ligesom den efter sin ordlyd kan komme til at ramme sagesløse virksomheder, der ligger inde med varer til salg, som er mærket med fællesmærket.

Da fællesmærkeloven eventuelt kan gennemføres foreløbigt uden denne paragraf, foreslås det derfor, at man — eventuelt ved kommissionsbehandling — søger at finde frem til en mere smidig ordning.

Herved må formentlig først og fremmest tilsigtes, at *ophævelse* af registreringen af et fællesmærke kun skal være den *yderste sanktion*, der kun anvendes i tilfælde af, at *alt* andet glipper.

Reglen bør vel ikke kunne komme til anvendelse så tidligt som når fællesmærke-

registreringen blot „må antages at ville medføre“ de omhandlede virkninger, men først når disse er indtrådt. Herved kan næppe ske væsentlig skade men til gengæld vindes meget i bevissikkerhed.

Der må endvidere skabes sikkerhed for, at en ophævelse af fællesmærket ikke rammer sagesløse personer.

Endvidere må man formentlig søge at definere begrebet „urimelig“. I fællesmærkelovgivningen opererer man med så ensartede tilfælde, at man nærmere måtte kunne afgøre i lovens tekst — eller i hvert fald nærmere antyde — hvad der skal forstås ved „urimelig“.

Ad § 7: Det er muligt, at man burde opstille en særlig formodningsregel for skaden, måske en berigelsesregel. Hverken 1. eller 2. stykke i varemærkelovforslagets § 38 er let anvendelige på tilfælde af de i fællesmærkelovens § 7 omhandlede arter. Man må vel trøste sig med, at erstatningsreglerne næppe er den vigtigste sanktion ved kræn-

kelse af fællesmærker. Indehavere af fællesmærker er formentlig først og fremmest interesserede i at gøre brug af forbudsreglen (eventuelt straffereglen) i § 37 i varemærkelovforslaget samt af forebyggelsesreglen i § 41.

Ad § 9, 2. stk.: Her henvises til Foreningens bemærkninger i skrivelsen af 26. september 1958 vedrørende varemærkelovforslagets § 47, 2. stk. Efter den dér anførte begrundelse bør i § 9, 2. stk. ordene „ovennævnte lov nr. 102 af 7. april 1936“ ændres til „hittidig lovgivning“. Jfr. i øvrigt bemærkningerne om sprogbrugen ovenfor ad § 4.

Endvidere bør ordet „først“ udgå af § 9, 2. stk.

Foreningen står gerne til disposition i videre drøftelser om lovforslaget og dets gennemførelse med handelsministeriet og med det udvalg i folketinget, som måtte blive nedsat.

Allerærbødigst

De Danske Patentagenter Forening
(Patentforeningen)

Knud Nørgaard,
formand.

DANSK PATENT- OG
VAREMÆRKEKONSULENTFORENING AF 1953

Bilag 8.

København, den 24. november 1958.

Til handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vedr.: Journal nr. 264 A-58.

Jeg takker for ministeriets skrivelse af 8. oktober d. å. med forslag til den nye fællesmærkelov. Forslaget er gennemgået af foreningens bestyrelse og kan i alt væsentligt tiltrædes, idet vi dog kunne ønske, at den i § 3 fastsatte frist på 3 måneder for anmeldelse af ændringer måtte blive noget større under hensyn til fællesmærkernes internationale status. En frist på 6 måneder ville efter vor opfattelse være tilfredsstillende.

Ærbødigst

Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening af 1953

p. f. v.

J. P. Kristensen.

DANSK SALGS- OG REKLAMEFORBUND

Bilag 9.

København, den 28. oktober 1958.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Forbundet takker for handelsministeriets skrivelse af 8. ds., hvormed fulgte forslag af 8. oktober 1958 til fællesmærkelov.

Forbundet kan ikke tiltræde forslaget, for så vidt angår § 6, hvorimod man kan anbefale forslaget's øvrige indhold, der bringer en praktisk åjourføring af fællesmærkelovens bestemmelser.

Forbundet kan ikke tiltræde reglerne i udkastets § 6 af følgende grunde:

1. § 6 forekommer upåkrævet, da monopoltilsynet har beføjelse i monopolloven til at anfægte fællesmærkeindehaverens kollektive aftaler, samt til at meddele leveringspåbud, ligesom domstolene ifølge fast praksis har beføjelse til at efterprøve betingelserne for medlemsskab i den sammenlutning, der ejer fællesmærket. Endvidere har domstolene beføjelse til at efterprøve indholdet af de reklamemeddelelser, der knytter sig til brugen af fællesmærket. Såfremt de kollektive aftaler, der knytter sig til brugen af et fællesmærke er uangribelige efter monopollovens §§ 11-14, og sammenlutningens optagelsesbetingelser er lovlige, og de reklamemeddelelser, der anvendes over for det købende publikum i forbindelse med brugen af fællesmærket er lovlige, må en beføjelse for monopoltilsynet m. v. til desuagtet at kunne forbyde anvendelsen af fællesmærket, efter forbundets skøn være uforeneligt med de begrænsninger i monopoltilsynets beføjelser, som folketinget har givet udtryk for ved revisionen af monopolloven i 1955.

2. § 6 er formentlig grundlovsstridig, for så vidt angår dens anvendelse på bestående, registrerede eller uregistrerede fællesmærker, idet den giver domstolene hjemmel til at ekspropriere uden erstatning ejendomsretten til disse fællesmærker, der ofte repræsenterer en goodwill, i hvilken der er investeret millionbeløb, såsom lurmærket, „Sig det

med blomster“, Danabluproducenternes fællesmærke, De faglærte urmageres „Tempus“-fællesmærke, o. s. v.

3. § 6 vil utvivlsomt medføre en tilbageholdenhed hos erhvervslivet med hensyn til at lade registrere fællesmærker, hvilket bl. a. med hensyn til det voksende behov for fællesmærker for eksportsammenslutninger, må anses for beklageligt fra et handelspolitisk synspunkt, idet disse organisationer da afskæres fra at få disse eksportfællesmærker effektivt beskyttet i eksportlandene.

4. § 6 vil medføre, at mindre grupper af erhvervsdrivende vil foretrække at undgå § 6-risikoen ved at lade fællesmærket registrere som almindeligt varemærke i varemærkerregisteret i stedet for i fællesmærkerregisteret, hvilket jo er muligt enten i sammenlutningens navn, hvis denne er erhvervsdrivende, eller i et af medlemmernes navne, og om fornødent at give medlemmerne en brugslicens i henhold til den nye varemærkelovs regler om notering heraf i varemærkerregisteret. Samfundet kan ikke være interesseret i, at sådanne mærker undrages den offentlige kontrol, som registrering som fællesmærker indebærer.

5. § 6 er et brud med det fællesnordiske varemærkelovgivningsarbejde, og en for dansk varemærkeret ganske fremmedartet regel. § 6 er uforenelig med selve fællesmærkets begreb, idet brugen af et fællesmærke netop har til formål at skabe en eksklusivitet til fordel for mærkets brugere.

I denne forbindelse tillader forbundet sig at påpege, at det må bero på en misforståelse, når det såvel i ministeriets rundskrivelse af 8. ds. som i udkastets indledende bemærkninger side 2, spalte 1, 3. stk. forneden er anført, at udkastet er udarbejdet på grundlag af drøftelser inden for de nordiske varemærkekommissioner. Man tillader sig herom at henvise til afsnittet om

Bilag til f. t. fællesmærkelov.

fællesmærker, side 149, spalte 1, stk. 2 i varemærkelovkommissionens betænkning af 18. april 1958 (betænkning nr. 199/1958), hvor det anføres, at fællesmærkelovgivningen som sådan ikke er blevet behandlet under de nordiske forhandlinger.

Ej heller i den danske kommission har en regel som udkastets § 6 været drøftet. Forslaget er således ganske nyt for kommissionens medlemmer.

6. Da Danmark som følge af medlemskabet i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret er forpligtet til at yde fællesmærker retsbeskyttelse på gensidighedsbasis, kan udkastets § 6 få konsekvenser for beskyttelsen af danske fællesmærker i udlandet.

Subsidært skal forbundet tillade sig at anføre, at man finder det betænkeligt — som foreslået i udkastets § 6, stk. 2, at give enhver, der har retlig interesse deri, en søgsmålsbeføjelse. En sådan må befrygtes at kunne føre til temerære sagsanlæg fra personer, der kan have interesse i blot ved presseomtalen af sådanne sagsanlæg at skabe uro om et fællesmærke og dermed svække tilliden til dette. Man henviser i så henseende til de misbrug i reklameøjemed, der allerede har fundet sted af monopoltilsynets beretninger om foretagne undersøgelser. Søgsmålsbeføjelsen bør være henlagt alene til offentlige myndigheder.

Med venlig hilsen

P. Fabricius.
